

[Alfred Jensen.]

byggeri. Jeg tror imidlertid ikke, man skal regne med, at den skat bliver velvilligt modtaget ude i landet. Vi har skatter nok. Det er ikke skatter, man længes efter. Det, man ønsker, er at få skatterne nedsat, og når man synes, vi har skatter nok, er det ikke mindst, fordi man synes, at der ødsles med de penge, der kræves ind. Når der bruges op imod en milliard kroner til militærudgifter, kan enhver se, at der er mulighed for at yde det tilskud, der er nødvendigt for at nedbringe lejen i nybyggeriet. Ja, det ærede medlem hr. Ingvard Dahl ryster på hovedet. (*Ingvard Dahl*: Ja, det er der også grund till). Ja, der kan måske være grund til at ryste med det hoved; det kan man måske godt sige, men jeg vil sige, at selvom man ikke vil angribe de midler, der her er tale om, er der andre poster, hvor der er penge, som kunne spares eller holdes tilbage. Jeg tænker på de beløb, der bruges til afskrivning på reguleringskontoen, og på de udgifter, der er kommet som en følge af den tyske besættelse. Det drejer sig for dette finansår om 2 gange 89 mill. kr., der er opført under § 26 I. K. Det vil altså sige, der er penge nok, hvis man vil sørge for en lettelse for de familier, der bliver tvunget til at bo i nybyggeriet.

Jeg har bemærket mig ved denne lejlighed, at der tales om, at de penge, der gives i tilskud til boligbyggeriet, altså også for at holde lejen nede, kommer i de forkerte lommer, idet man taler om, at der er lejere med temmelig gode indtægter, som får gavn af disse tilskud. Det forekommer mig urimeligt at føre en sådan diskussion, al den stund de høje huslejer, der betales nu, jo egentlig ikke er udtryk for, at lejerner er bedre stillede. De penge, der her gives ud, går jo ikke i lejernes lomme, og hvis man vil gennemføre ekstra tilskud til nedbringelse af omkostningerne ved nybyggeriet nu, er det heller ikke lejeren, der får pengene. De passerer ikke engang hans hænder; de penge, der gives her, går i helt andre lommer, nemlig i lommerne på dem, der tjener på byggeriet, og det er jo i første omgang dem, der fremstiller bygningsmaterialer, dem, der hæver de store avancer på byggeriet, men de stigende finansieringsudgifter gør sig også gældende. Alene diskontoforhøjelserne i 1950 betød, at renteniveauet faktisk hævedes med ca. 40 pct. Det er en af hovedomkostningerne i den

seneste stigning, og det vil sige, at de penge, der skulle ofres her, ikke går til lejerner, men egentlig går til spekulanterne, til mennesker, der har penge nok i forvejen. Hvis man endelig er så forarget over, at der ydes tilskud, burde man lade forargelsen rette sig mod dem, som, om jeg må have lov at sige det sådan, skummer fløden ved det, der her sker, og ikke mod dem, der lider hårdt derunder, idet de trods alt har en altfor stor husleje at betale.

Det volder ikke nogen vanskelighed at påvise, hvad der er årsagen til denne stigning, og ejheller hvem der har et stort medansvar for, at det er gået sådan. Det har jo de partier, der er gået ind for forbrugsbegrænsning, som går ind for militariseringen, som går ind for, at penge, materialer og arbejdskraft i så stort omfang, som tilfældet er, beslaglægges til oprustningen. Det skal naturligvis påvirke både finansieringen og omkostningsniveauet iøvrigt. Jeg vil her gerne sige, at så længe man fortsætter med oprustningen, vil det ikke være muligt at nå til en tilfredsstillende af boligbehovet her i landet. Den tale om, at et boligbyggeri på 20 000 lejligheder årlig skulle være tilstrækkeligt, er jo noget luftig. Enhver ved jo, at der skal bygges betydeligt mere end 20 000 lejligheder årlig, hvis man skal komme bolig manglen til livs og tilfredsstillende det behov, der naturligt kommer til år for år. Efter krigen kom en betænkning vedrørende boligbyggeriet, og heri blev det fastslået, at der årlig skulle bygges 30 000 lejligheder i fem år for at komme bolignøden til livs. Det tal er vi ingensinde kommet op på; i flere år er vi ikke kommet op på 20 000 lejligheder årlig, og kun et enkelt år har vi været oppe på over 20 000. Det vil sige, at de 30 000 lejligheder årlig har været en skøn drøm, et skønt mål, der har været opstillet. Der er heller ingen mere, der taler om nødvendigheden af at bygge 30 000 lejligheder om året.

Men det kan ikke skyldes, at boligbehovet er tilfredsstillet på en måde, befolkningen kan være tjent med. Det har sikkert andre årsager, og det ser man jo bl. a. i det omtalte udvalgs betænkning. Dette udvalg er nemlig kommet til det resultat — jeg har allerede omtalt det —, at bolig manglen skyldes, at indtægtsstigningen er større end huslejestigningen, og hvis man drog omsorg for, at huslejen steg noget mere, ville folk blive tvunget til at indskrænke sig på